

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Marcinkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ilona Szabla

bez obecności oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2022 r.

sprawy:

1. **Krzysztofa Piotrowskiego**, syna Stanisława i Heleny z domu Kruk, urodzonego w dniu 8 maja 1955 r. w Starachowicach;
2. **Łukasza Misiuny**, syna Władysława i Marii z domu Bąk, urodzonego w dniu 17 listopada 1975 r. w Kielcach;
3. **Radosława Ślusarczyka**, syna Marka i Teresy z domu Bilka, urodzonego w dniu 23 grudnia 1976 r. w Skarżysku-Kamiennej;
4. **Moniki Stasiak** z domu Stasiak, córki Wiesława i Urszuli z domu Mazur, urodzonej w dniu 13 marca 1987 r. w Tomaszowie Mazowieckim;

obwinionych o to, że:

w dniu 15 września 2021 r. około 15:00 w miejscowości Ciekoty, przed Centrum Edukacji i Kultury „Szkłane Domy” poprzez głośne okrzyki za pośrednictwem urządzenia nagłaśniającego zakłócili przebieg konferencji 70-lecia utworzenia Świętokrzyskiego Parku Narodowego,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia:

- I. na podstawie art. 62 § 1 i 2 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w. umorzyć postępowanie wobec obwinionych: Krzysztofa Piotrowskiego, Łukasza Misiuny, Radosława Ślusarczyka i Moniki Stasiak z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia;
- II. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obwinionych Łukasza Misiuny, Radosława Ślusarczyka i Moniki Stasiak kwoty po 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru.

Uzasadnienie

Oskarżyciel publiczny Komisarjat Policji I w Kielcach w dniu 29 października 2021 r. wniósł o ukaranie Krzysztofa Piotrowskiego, Łukasza Misiuny, Radosława Ślusarczyka i Moniki Stasiak o to, że: w dniu 15 września 2021 r. około 15:00 w miejscowości Ciekoty, przed Centrum Edukacji i Kultury „Szkłane Domy” poprzez głośne okrzyki za pośrednictwem urzędnika nagłaśniającego zakłócili przebieg konferencji 70-lecia utworzenia Świętokrzyskiego Parku Narodowego, tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

Sąd zważył, co następuje:

Podnieść należy na wstępie, iż stan faktyczny w sprawie nie budził wątpliwości, wynikał on bowiem z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Nie wymagał on uzupełnienia o żaden inny dowód, a nadto miał jednoznaczny charakter. Analiza tych ustaleń doprowadziła do stwierdzenia, że obwinionym nie można przypisać odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia zarzucanego im przez oskarżyciela publicznego.

Odpowiedzialności karnej za wykroczenie z art. 51 § 1 k.w. podlega ten, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. jest porządek i spokój publiczny. Wykroczenie to może zostać popełnione umyślnie, w obu postaciach zamiaru. Sformułowanie „innym wybrykiem” oznacza, że krzyk, hałas i alarm muszą posiadać cechę wybryku, a zatem być nieuzasadnione, naruszające zasady współżycia społecznego, a więc być zachowaniem, jakiego w danych okolicznościach czasu, miejsca i otoczenia – ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia – nie należało się spodziewać, a które zdolne jest zakłócić spokój lub porządek publiczny. Zakłócenie spokoju lub porządku publicznego oznacza zachowanie, które narusza stan równowagi psychicznej grup i zbiorowości społecznych lub wywołuje wśród nich wzburzenie uczuć i emocji.

Obwinieni byli uczestnikami spontanicznego zgromadzenia odbywającego się przed Centrum Edukacji i Kultury „Szkłany Dom” w Ciekotach, gdzie miała miejsce Konferencja z okazji 70-lecia utworzenia Świętokrzyskiego Parku Narodowego. Zgromadzenie to miało

charakter protestu przeciwko działaniom władz państwowych, polegającym na próbie wyłączenia części gruntu położonego na Łyścu (Święty Krzyż) z obrębu Świętokrzyskiego Parku Narodowego. Takie działania władz państwowych spotkały się ze sprzeciwem ekologów oraz środowiska naukowego. Petycję przeciwko zmianie granic Świętokrzyskiego Parku Narodowego podpisało ponad 37 tyś. osób, a negatywną opinię w tym przedmiocie wydała Rada Naukowa Świętokrzyskiego Parku Narodowego. W takich okolicznościach nie można uznać, aby okolice obiektu Centrum Edukacji i Kultury „Szkłany Dom” w Ciekotach były miejscem, w którym ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia, nie należałoby spodziewać się protestu obrońców przyrody, wręcz przeciwnie – okoliczność, iż odbywała się tam konferencja z okazji 70-lecia utworzenia Świętokrzyskiego Parku Narodowego wskazuje, że z takim wydarzeniem w tym miejscu można było się liczyć. Podkreślenia wymaga także to, że – jak wynika z nagrania funkcjonariusza Policji - przedmiotowe zgromadzenie miało charakter pokojowy, jego uczestnicy (w tym obwinieni) zachowywali się spokojnie, umożliwiali swobodny dostęp do konferencji zaproszonym gościom, a także nie utrudniali przejazdu pojazdom komunikacji miejskiej. Nie było zachowań opartych na agresji i przemocy. Manifestanci używali megafonu oraz nagłośnienia, co jest normalnym wyposażeniem każdego wydarzenia o takim charakterze. Korzystanie z takich urządzeń oraz głośne skandowanie nie miało na celu dokuczenia komukolwiek oraz nie było środkiem do osiągnięcia celu w postaci wywołania gniewu, oburzenia czy odrazy, lecz było ukierunkowane na wyrażenie swoich racji i poglądów, a w szczególności sprzeciwu wobec działaniom władz. Zasygnalizowania wymaga także to, że obwinieni zaprzestali używania urządzeń nagłaśniających, gdy poprosili ich o to funkcjonariusze Policji. W ocenie sądu manifestacja obwinionych, abstrahując od zasadności podnoszonych przez nich poglądów, stanowiła ich udział w debacie publicznej – istotnej z punktu widzenia obrońców przyrody. W takiej sytuacji nie sposób uznać zachowania obwinionych za wybryk. Przeciwny pogląd byłby nie do pogodzenia z zasadą wolności organizowania pokojowych zgromadzeń oraz uczestniczenia w nich, albowiem każde takie wydarzenie w oczywisty sposób wiąże się z naruszeniem porządku i spokoju w miejscu, w którym się odbywa.

Zgodnie z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów. Z kolei w art. 57 ustawy zasadniczej wskazano, że każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Te wolności silnie chronione są również w ratyfikowanych przez Polskę umowach międzynarodowych, między innymi w art. 10 i 11 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz w art. 10, 11 i 12 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Pokreślenia wymaga także to, że Europejski Trybunał

Praw Człowieka niejednokrotnie zwracał uwagę, że władze publiczne powinny w każdych okolicznościach wykazywać odpowiedni poziom tolerancji dla pokojowych zgromadzeń, niezależnie od tego, że ich odbywanie wiązać się może z pewnymi zaburzeniami porządku publicznego (zob. m.in. wyroki ETPC z dnia 26 kwietnia 1991 r. w sprawie Ezalin przeciwko Francji i z dnia 3 października 2003 r. w sprawie Kasparov przeciwko Rosji). Zdaniem Trybunału wykluczone winno być stosowanie sankcji wobec osób zachowujących się pokojowo. Uczestnicy zgromadzenia mogą ponosić odpowiedzialność, jeżeli podejmują się aktów agresji lub przemocy (zob. wyrok ETPC z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie Bukta i inni przeciwko Węgrom).

Uwzględniając poczynione uwagi skonstatować należy, iż zachowanie obwinionych opisane we wniosku o ukaranie nie zawiera znamion wykroczenia. W przedstawionym kontekście stanowiło ono wyłącznie formę realizowania przez nich podstawowych wolności człowieka i obywatela, jakimi są wolność wyrażania poglądów i wolność zgromadzeń. Powyższe skutkować musi umorzeniem postępowania, zgodnie z treścią art. 62 § 1 i 2 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w.

W związku z umorzeniem postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, kosztami postępowania należało obciążyć Skarb Państwa, zgodnie z art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w.

Na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w. zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz obwinionych Łukasza Misiuny, Radosława Ślusarczyka i Moniki Stasiak kwoty po 360 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru. Wysokość wydatków określona została na podstawie § 11 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

sędzia Monika Marcinkowska